

РЕШЕНИЕ

№ 6215

гр. София, 14.10.2013 г.

В ИМЕТО НА НАРОДА

АДМИНИСТРАТИВЕН СЪД - СОФИЯ-ГРАД, IV КАСАЦИОНЕН СЪСТАВ,
в публично заседание на 13.09.2013 г. в следния състав:

ПРЕДСЕДАТЕЛ: Аглика Адамова

ЧЛЕНОВЕ: Наталия Ангелова

Боряна Бороджиева

при участието на секретаря Наталия Г Дринова и при участието на прокурора Никова, като разгледа дело номер **4550** по описа за **2013** година докладвано от съдия Наталия Ангелова, и за да се произнесе взе предвид следното:

Производството е по реда на чл. 208 - 228 от Административно-процесуалния кодекс (АПК), вр. чл. 63, ал. 1 от Закона за административните нарушения и наказания (ЗАНН).

Образувано е по касационна жалба на [фирма], чрез процесуален представител - адв.К., срещу решение от 11.03.2013 г. по НАХД № 14568 / 2012 г., Софийски районен съд, НК, 98-ми състав, с което съдът е потвърдил наказателно постановление (НП) № 22 -2204457/15.06.2012г., издадено от директора на Дирекция "Инспекция по труда" (ДИТ) - С., с което на основание чл.415 ал.1 от КТ на [фирма] е наложена „имуществена санкция" в размер на 1 500 лева за неизпълнение на предписание на органи на същата инспекция.

С касационната жалба се иска отмяна на решението на СРС с доводи за неправилност и на НП - като незаконосъобразно. Касаторът твърди, че е изпълнил точно и в срок предписанията на ДИТ от 23.02.2012г., което се установявало от изложеното в жалбата и приложените към същата писмени доказателства. Твърди, че е подписано споразумение от дата 29.03.2012г. по искане и при определени от О. В. В. условия на труд, същото било подписано след определения от ДИТ срок, тъй като за периода 05.12.2011г. до 30.03.2012г. В. ползвала законоустановен отпуск. Оспорва се и приетото от въззивния съд, че случаят не можело да се квалифицира като маловажен, без да бъде взето предвид обстоятелството, че касаторът се е

съобразил с желанието на служителката В., с оглед на което счита нарушението за маловажно. Наведените доводи по искането за отмяна на решението и НП обуславят касационно основание по чл. 348, ал.1, т.1, вр. ал.2 НПК.

В съдебно заседание чрез адв. К. касационната жалба се поддържа, който в ход по същество излага идентични съображения.

Ответникът по касационната жалба – ДИТ – С., чрез процесуален представител юрк. С. оспорва касационната жалба и иска да бъде оставено в сила въззивното решение.

Представителят на Софийска градска прокуратура счита жалбата за неоснователна.

Пред настоящата инстанция не са ангажирани нови писмени доказателства.

Административен съд София град, IV касационен състав, като обсъди доводите на страните и извърши преценка на валидността, допустимостта и правилността на обжалваното решение, намира следното:

Касационната жалба е подадена в срока по чл. 211, ал. 1 АПК, вр. чл. 63, ал. 1 ЗАНН и от надлежна страна, поради което е процесуално допустима.

Разгледана по същество касационната жалба е НЕОСНОВАТЕЛНА.

Съобразно чл. 218 АПК касационната инстанция дължи произнасяне само относно наведените в жалбата касационни оплаквания, като следи служебно за валидността, допустимостта и съответствието на решението с материалния закон. Обжалваното съдебно решение е валидно и допустимо като постановено по подадена в срок жалба срещу НП, което подлежи на съдебен контрол и от законен състав. За да постанови решението си районният съд е събрал писмени и гласни доказателства и въз основа на тях е приел за установени обстоятелства, които са от значение за спора.

В хода на съдебното производство пред СРС безспорно е установено, че при извършена на касатора проверка на 16, 19 и 23 май 2012г. от служители на ДИТ, не е изпълнено в срок дадено задължително предписание от същите, връчено на 23.02.2012г., в частта му по т.11 - дружеството в качеството на работодател да изпълни предписанието на здравните органи като осигури на О. В. В. работа на обект на охрана I АГ „Св. С.” за който е изготвена производствена характеристика, посочена в ЕР на ТЕЛК с № 2092 от заседание 150 / 09.09.2011г.". С последното решение на В. е определена 64% нетрудоспособност. При тази проверка било установено, че на В. била предложена работа при условия по длъжностната характеристика, които не съответствали на съдържащите се в посочената производствена характеристика на здравните органи. На 23.05.2012г. бил съставен акт за установяване на нарушението, квалифицирано по чл. 415, ал.1 КТ – неизпълнение на задължително предписание, въз основа на него е издадено и обжалваното пред въззивната инстанция НП, с което на [фирма], за неизпълнение на предписанието, на основание чл. 415, ал.1 КТ, е наложена имуществена санкция от 1500 лв. - в минималния установен в тази норма размер.

Софийският районен съд, преценявайки събраните доказателства - писмените по административно-наказателната преписка и гласните на свидетелката Г., съставила акта за установяване на нарушението и участвала в проверката, по време на която е установено нарушението, е достигнал до краен извод за правилно приложение на закона от административно-наказващия орган. Прието е, че жалбоподателят в качеството си на работодател по смисъла на пар.1 т.1 от ДР на Кодекса на труда не е изпълнил задължително за изпълнение предписание, дадено с протокол, връчен му на

23.02.2012г.г., а именно- предписанието под № 11: „Да осигури на О. В. В. работа в обект на охрана I АГ „Св.С.“, за който е изготвена производствена характеристика, посочена в ЕР на ТЕЛК с № 2092 от 150/09.09.2011г., издадено на същото лице". Въззивният съд е приел, че видно от тази производствена характеристика, с дата 31.08.2011г., и с която работодателят е следвало да се съобрази по императивен начин, не е предвидена възможност трудоустроеното лице да полага нощен труд, противно на което за същото е издадена индивидуална длъжностна характеристика, в която е било определено работно време от 19.00 до 07.00 часа, което съставлявало условия на работа, несъответни на указанията на здравните органи и в частност- на предписанията на органите по спазване на трудовото законодателство.

Административен съд – София град, IV-ти касационен състав намира, че обжалваното съдебно решение е правилно, постановено в съответствие с доказателствата и приложимите правни норми и следва да бъде оставено в сила.

Настоящият съдебен състав приема, че възприетата от районния съд фактическа обстановка съответства на събраните по делото доказателства. При правилно установена фактическа обстановка съдът е достигнал до верни правни изводи, като е изследвал всички релевантни за спора обстоятелства. Направените от СРС изводи се споделят от касационната инстанция. Неоснователни са касационните доводи за неправилност на решението.

П. съставлява индивидуален административен акт, който подлежи на самостоятелен съдебен контрол – чл. 405 КТ. По делото няма данни, че предписанието от 23.02.2012г. е отменено към датата на издаване на НП, а съгласно чл. 405 КТ, обжалването не спира изпълнението на принудителните административни мерки, каквото е разглежданото предписание, издадено на основание чл. 404,ал.1 КТ, обективизирано в протокол от 31.01.2012г., връчен на 23.02.2012г. на дружеството, със срок на изпълнение 27.02.2012 г.

За да бъде ангажирана административно-наказателната отговорност на работодателя по чл.415,ал.1 КТ за неизпълнение на задължително предписание на органи на инспекцията, е достатъчно да бъде установена различна фактическа обстановка от тази, който следва от съдържанието на предписанието.

Както е прието в мотивите на въззивното решение, таква различна фактическа обстановка е налице поради обстоятелството, че на В. е определен работен график, който включва и нощен труд, какъвто не следва от съдържанието на предписанието и другите актове, към които препраща - производствената характеристика на здравните органи, в която не е отбелязано по точка 11а възможността за нощен труд, с оглед на което такъв не следва да се предвижда в работния график на същото лице, което не е спазено.

Касационната жалба, както и жалбата пред въззивния съд, са основани на тезата за невъзможност на работодателя да изпълни предписанието на органите на ДИТ поради несъгласието на трудоустроеното лице и постигнато съгласие за условия на труд в допълнително споразумение от 29.03.2012г., които са различни от производствената характеристика на здравните органи. При проверката за изпълнение на предписанието през май 2012г. е констатирано фактическо положение, несъответно на предписанието, а представените впоследствие доказателства с възражението срещу акта и допълнително с въззивната жалба, на които се позовава и в касационната жалба - допълнителното споразумение от 29.03.2012г., което включва работа на 12 часов работен ден и график - две нощни смени и две денонощия

почивка, както и протокол за отказ на О. В. да подпише длъжностна характеристика на трудоустроено лице и допълнително споразумение към трудовия договор, съответни на предписанието на здравните органи.

С процесното предписание по чл. 404, ал. 1 КТ, органите на ДИТ са задължили касатора да изпълни задължително предписание на здравните органи - за условията на труд, обективирани в производствената характеристика към ЕР на ТЕЛК № 2092 от заседание 150/09.09.2011г., издадени на О. В., заемаща длъжност охранител по трудово правоотношение със [фирма], с което решение на същата е определена 64% нетрудоспособност. Производствената характеристика представлява предписание на здравните органи по смисъла на чл. 317, ал. 1 КТ относно допустимите условия на труд.

П. на здравните органи за условията на труд следва да бъде изпълнено точно от страните по трудовото правоотношение, както произтича от чл. 317 КТ. От алинея 1 -3 на тази разпоредба следва, че изменението на мястото на работа при трудоустроени работници и служители се допуска само по предписание на здравните органи, издаденото предписание задължава работника – да не изпълнява работата, от която се премества, а работодателя – да не го допуска до тази работа, както и в 7-дневен срок от получаването на предписанието да го премести на подходяща работа съгласно предписанието. От съдържанието на член 317 КТ следва, че предписанието на здравните органи относно условията на труд има императивен характер, поради това към изпълнението му са неотнормисими каквито и да са съглашения между работника и работодателя относно условия, които изрично са определени в предписанието или изрично не е посочено, че са допустими.

Така в изпълнение на предписанието на органите на ДИТ, касаторът е следвало да осигури условия на труд на О. В., посочени в производствената характеристика на здравните органи. В касационната жалба по фактите се признава, че такива не са осигурени - както относно предвидените ножни смени, така и 12 часов вместо 8 часов работен ден. По т. 11а от производствената характеристика, озаглавена „работно време”, са посочени следните характеристики: продължителност - определена на 8 часа, и отбелязано като допустимо – работа на смени. Възможността за полагане на нощен труд от В., посочена изрично в същата точка, не е отбелязана и следователно полагането на такъв труд не се допуска от здравните органи.

Тезата на касатора за неправилност на решението поради неправилната преценка на доказателствата е необоснована. Правните изводи на въззивния съд са основани на произтичащите от приетите доказателства факти, които от своя страна касационната инстанция намира за неопровергани. Обоснован е изводът на СРС, че е нарушен чл. 415, ал. 1 КТ – не е изпълнено задължително предписание, за което е наложена санкция в минимално предвидения в нормата размер.

Въз основа на горното, касационната инстанция счита за правилни изводите на въззивния съд, че административно-наказателната отговорност на касатора е правилно ангажирана, деянието е съставомерно по посочената като нарушена разпоредба и не е налице соченото касационно основание. Оспореното решение като постановено при правилно приложение на закона, следва да бъде оставено в сила.

По изложените съображения и на основание чл. 221, ал. 2, от АПК, вр. с чл. 63, ал. 1, изр. 2 от ЗАНН, Административен съд София - град, IV-ти касационен състав

РЕШИ:

ОСТАВЯ В СИЛА решение от 11.03.2013г. постановено по н.а.х.д. № 14568 по описа за 2012 г. на Софийски районен съд, Наказателна колегия, 98-ми състав.

РЕШЕНИЕТО е окончателно.

ПРЕДСЕДАТЕЛ:

ЧЛЕНОВЕ: 1.

2.